

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2015, sp. zn. 8 Tdo 235/2015, ECLI:CZ:NS:2015:8.TDO.235.2015.1

Číslo: 16/2016

Právní věta:

Místo výslechu svědka, který je cizím státním občanem, má trvalý pobyt v cizině a byl vyslechnut v cizím státě způsobem upraveným v jeho právním řádu, jehož výpověď je jediným nebo rozhodujícím usvědčujícím důkazem, lze v hlavním líčení číst protokol o jeho výpovědi za podmínek § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. v zásadě jen tehdy, jestliže obviněnému nebo obhájci byla v průběhu trestního řízení alespoň jednou dána možnost, aby mohl tomuto svědkovi klást otázky, a to buď v okamžiku jeho výpovědi, nebo v pozdějším stadiu. Nerespektování tohoto požadavku může způsobit, že výpověď takového svědka bude v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a že protokol o ní nebude možné použít jako důkaz o vině obviněného. Zjistí-li soud tuto vadu při předběžném projednání obžaloby, může být důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř.

Důvodem pro postup podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. nemůže být okolnost, že se takový svědek, žijící v členském státě Rady Evropy, ačkoliv mu bylo opakovaně doručeno předvolání soudu prostřednictvím tzv. červené mezinárodní doručenký, k hlavnímu líčení nedostavil, jestliže soud současně nepostupoval podle čl. 10 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (publikované pod č. 550/1992 Sb.) a nepožádal dožadovanou stranu o doručení předvolání svědka s upozorněním, že jeho osobní účast se považuje za zvláště důležitou, ale především nevyužil možnosti výslechu svědka orgány cizího státu podle čl. 3 a 4 této úmluvy, a to i za přítomnosti obviněného.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.03.2015

Spisová značka: 8 Tdo 235/2015

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Výpověď svědka

Předpisy: § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného J. P. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2014, sp. zn. 6 To 312/2014, a rozsudek Okresního soudu ve

Frýdku-Místku ze dne 15. 7. 2014, sp. zn. 81 T 182/2013, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 15. 7. 2014, sp. zn. 81 T 182/2013, byl obviněný J. P. uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 16. 2. 2013 kolem 23.55 hodin řídil v podnapilém stavu v obci Ž. osobní motorové vozidlo tov. zn. Range Rover, byl kontrolován hlídkou Policie Slovenské republiky a odborným měřením za použití analyzátoru dechu zn. Dräger Alcotest 7410 dne 17. 2. 2013 v 00.43 hodin bylo zjištěno 0,91 mg/l alkoholu v jeho dechu, a propočtem byla zjištěna koncentrace alkoholu v jeho krvi ve výši 1,91 promile, kdy se jedná o ovlivnění neslučitelné s bezpečným řízením motorových vozidel.

2. Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Rovněž byl obviněnému podle § 73 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou roků.

3. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací usnesením ze dne 22. 9. 2014, sp. zn. 6 To 312/2014, odvolání obviněného podané proti uvedenému rozsudku podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto usnesení soudu druhého stupně podal obviněný prostřednictvím obhájce s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), k), l) tr. ř. dovolání. Namítal, že obě napadená rozhodnutí jsou nezákonná a je na místě je zrušit, neboť byl uznán vinným, aniž byly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí. Odvolacímu soudu vytkl, že v rámci veřejného zasedání četl a konstatoval pouze část obsahu jeho odvolání, nikoli odvolání zaslané soudu dne 5. 8. 2014, v němž byly uvedeny nejdůležitější důvody. Za rozhodnou vadu, pro kterou nemohla napadená rozhodnutí obstát, považoval, že svědci vypovídající pravdu byli vystaveni trestnímu stíhání pro křivou výpověď, a to přesto, že soudy řádně neprovedly všechny důkazy a nebyly splněny procesní podmínky vymezené v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. V důsledku toho skutková zjištění nejsou podložena dostatečnými důkazy. Usnesení odvolacího soudu postrádá jakoukoliv možnou míru předvídatelnosti rozhodování orgánů činných v trestním řízení. K neúplně zjištěnému skutkovému stavu zejména namítl, že soudy především řádně neproověřily obhajobu obviněného, neboť nevyslechly všechny pro rozhodnutí důležité svědky, včetně těch, kteří byli obviněným navrhováni. Zásadně však soudům vytkl, že výpovědi stěžejních svědků přečetly, ač tyto byli vyslechnuti pouze ve Slovenské republice. Tato výhrada se týká výpovědí svědků Š. B. a M. D., kteří byli v inkriminovanou dobu ve vozidle a byli jedinými, kteří obviněného ze spáchání činu usvědčovali. Obviněný namítal, že nelze vyloučit, že právě jeden z nich kryl sám sebe před trestním stíháním pro tuto trestnou činnost. S ohledem na to, že soud jmenované svědky nevyslechl, neshromáždil všechny dostupné důkazy, na jejichž podkladě bylo možno za daných okolností učinit správné a úplné skutkové závěry, a proto nebyla vina obviněného spolehlivě prokázána.

5. Z uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2014, sp. zn. 6 To 312/2014, stejně jako všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla

podkladu, a přikázal tomuto soudu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

6. Státní zástupkyně působící u Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření k podanému dovolání v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. uvedla, že dovolací argumentace obviněného je pouhým opakováním jeho dosavadní obhajoby, s níž se vypořádaly a na kterou reagovaly již oba soudy nižších stupňů. Protože se domnívá, že námitky obviněného jsou výlučně skutkové povahy a napadená rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami, když závěr o vině má dostatečnou oporu v provedeném dokazování, navrhla, aby Nejvyšší soud podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl jako podané z jiných důvodů, než jsou vymezeny v § 265b tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací, když shledal, že dovolání obviněného je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), při zjištění, že byly naplněny formální podmínky nezbytné pro věcné přezkoumání napadených rozhodnutí a že dovolání netrpí vadami, pro které by je mohl odmítnout podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí nemohou obstát.

IV.

Důvodnost dovolání

8. Ke stěžejní námitce obviněného, že nalézací soud pochybil, jestliže výpovědi svědků Š. B. a M. D. četl podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř., Nejvyšší soud nejprve zrekapituloval, že v přezkoumávané věci Nejvyšší státní zastupitelství České republiky rozhodnutím ze dne 17. 7. 2013, sp. zn. 4 NZT 48/2013, převzalo trestní stíhání obviněného podle § 447 odst. 1 tr. ř. od orgánů Slovenské republiky, kde bylo vedeno u Okresní prokuratury v Žilině. Poté, co byly na základě tohoto převzetí trestního stíhání dne 12. 8. 2013 zahájeny úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. ř. a provedeny některé úkony, bylo obviněnému dne 3. 10. 2013 sděleno podezření podle § 179b odst. 3 tr. ř. a obviněný byl téhož dne vyslechnut jako podezřelý (č. l. 15). V této výpovědi uvedl, že neřídil, protože řidičem byl jeden ze Slováků, který seděl vedle něj vzadu, jehož jméno nezná. V této výpovědi popsal způsob, jak před domem paní C. D. vozidlo, které neřídil, zastavilo, v tu chvíli se objevily majáky policejního auta, muž, který řídil, skočil dozadu na sedadlo a řekl mu, ať neříká nic o tom, že řídil, protože je v podmínce. Obviněný mu vyhověl, a proto vypovídat odmítl. Osoby, které s ním seděly vzadu, tuto situaci viděly. Dne 15. 10. 2013 byl podán Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku návrh na potrestání obviněného, v němž bylo mimo jiné navrženo, aby byli vyslechnuti jako svědci z přiloženého vyšetřovacího spisu Slovenské republiky též Š. B. a M. D. Soud nařídil na 14. 1. 2014 hlavní líčení, které bylo odročeno z důvodu nemoci obviněného na 13. 2. 2014, kde byl vyslechnut obviněný, svědkyně C. D. a J. F. Protože se nedostavili další předvolaní svědci, bylo hlavní líčení odročeno na 20. 5. 2014, při němž byli vyslechnuti svědci J. H., M. C. a B. F. Hlavní líčení bylo odročeno za účelem výslechu svědků Š. B. a M. D., jejichž výpovědi poté, co se opětovně nedostavili, soud podle § 211 odst. 1 písm. a) tr. ř. přečetl. Podle mezinárodních doručných listů oba jmenovaní svědci ve všech třech případech ve svém bydlišti předvolání k hlavnímu líčení převzali a z obsahu spisu je též zřejmé, že se na žádné z hlavních líčení bez omluvy nedostavili.

9. Z vyšetřovacího spisu vedeného u Okresního dopravního inspektorátu v Žilině sp. zn. ČVS: ORP-32/DI-ZA2013 se podává, že svědci Š. B. a M. D. své výpovědi podali bez přítomnosti obviněného, který neměl zvoleného ani žádného ustanoveného obhájce. Z obsahu tohoto spisu se taktéž podává, že obviněný o tom, že budou tito svědci vyslýcháni, nebyl vyrozuměn.

10. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku, jímž obviněného uznal vinným, na straně 3 a 4 uvedl, že obviněný je z trestné činnosti usvědčován svědky M. C., J. H., Š. B. a M. D. Těmto výpovědím soud uvěřil, kdežto svědkům C. D., J. F. a B. F., kteří jsou v rodinném či blízkém poměru k obviněnému, neuvěřil. Výpovědi policistů a svědků Š. B. a M. D. považoval za věrohodné a nezaujaté.

11. Pokud jde o obsah výpovědí svědků, jimž soud uvěřil, je třeba uvést, že M. C. a J. H. jsou policisté zasahující policejní hlídky, kteří přijeli k vozidlu v době, kdy místo řidiče již bylo prázdné, a že skutečnost, že řídil obviněný, se dověděli od dalších dvou mladíků sedících na zadním sedadle, tj. od Š. B. a M. D.

12. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je pro vinu obviněného určující otázka, zda on byl řidičem vozidla, které hlídka zastavila, je z obsahu provedených důkazů zřejmé, že jedinými dvěma přímými svědky, kteří označují obviněného jako řidiče, jsou právě svědci Š. B. a M. D. Ostatní důkazy, z nichž je tato skutečnost soudy dovozována, jsou již založeny na svědectví těchto dvou svědků, na něž se i policisté J. H. a M. C. odvolávají, neboť, jak sami výslovně uvedli, v době, kdy vozidlo kontrolovali, na místě řidiče nikdo neseděl. Výpověď B. F. mladšího, jenž byl majitelem vozidla a uvedl, že automobil půjčil obviněnému, rovněž není přímým usvědčujícím důkazem, neboť k půjčení došlo s časovým odstupem, tento svědek nebyl účastníkem jízdy a ani zřejmě nebyl přítomen společenské akci, z níž skupina osob ve vozidle jízdu podnikla. Na základě těchto skutečností Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jedinými usvědčujícími důkazy v této věci jsou protokoly o výpovědi svědků Š. B. a M. D., jež soud při hlavním líčení podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. přečetl.

13. Nejvyšší soud tento postup považuje za nerespektující zásady spravedlivého procesu zejména pro nedodržení zásady rovnosti stran zakotvené v podmínkách kontradiktornosti, čehož se dotýká i námitka obviněného, jenž vytýká nemožnost čtení výpovědi svědků při hlavním líčení, tedy vůči postupu soudu podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. Podle citovaného ustanovení lze v hlavním líčení upustit od provedení důkazu výsledkem svědka a protokol o výpovědi přečíst, a to za splnění některé z taxativně vymezených podmínek, mezi něž patří i nedosažitelnost svědka pro dlouhodobý pobyt v cizině. Jedná se o výjimku ze zásady bezprostřednosti a ústnosti soudního řízení vyplývající z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“), která musí být vykládána restriktivně.

14. Přestože soud v projednávané věci postup podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. zvolil až po bezvýsledné snaze zajistit osobní účast svědků Š. B. a M. D. u hlavního líčení poté, co je opakovaně marně předvolával ze Slovenska a oni předvolání obdrželi, avšak k hlavnímu líčení se nedostavili, bylo tímto postupem zasaženo významnou měrou do práv obviněného, neboť mu nebylo ani jednou během trestního řízení umožněno být výsledku těchto klíčových svědků přítomen a klást jim otázky. Nebylo možné jen z důvodu, že se zcela vědomě tito svědci vyhýbali výsledku před soudem, od jejich osobního slyšení ustoupit, obzvláště za situace, když jde v podstatě o jediné důkazy usvědčující obviněného. Obviněný nikdy nebyl přítomen jejich výpovědím, neboť v přípravném řízení vedeném na Slovensku o jejich výsledku nebyl ani informován, v řízení vedeném českými policejními orgány nebyli vyslechnuti (na rozdíl od jiných, obviněného usvědčujících svědků) a k hlavnímu líčení se na předvolání soudů nedostavili. Obviněný v tomto celém řízení nebyl zastoupen obhájcem a veškerou obhajobu vykonával sám.

15. Nejvyšší soud hodnotil postup nalézacího soudu i z pohledu čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle něhož každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě (čímž je zaručena i rovnost účastníků řízení podle § 37 odst. 3 Listiny). Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva musí být obviněnému dána příležitost, aby zpochybnil výpověď svědka obžaloby a kladl mu otázky, a to buď v okamžiku jeho výpovědi, nebo v pozdějším stadiu. Podstatné je, aby měla obhajoba alespoň v některé fázi řízení možnost vyslechnout svědka kontradiktorním způsobem (viz např. věc

Unterpertinger proti Rakousku, č. 9120/80, rozsudek ze dne 24. 11. 1986, § 31 nebo rozsudek věc Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému království, č. 26766/05 a 22228/06, rozsudek velkého senátu ze dne 15. prosince 2011, § 119; srov. též KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 819).

16. K zásadám, podle nichž může soud přečíst výpověď nedosažitelného svědka podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř., je na základě judikatury Nejvyššího soudu třeba uvést, že skutečnost, že svědek je cizím státním občanem a má trvalý pobyt v cizině, nebo svědek se z jiných důvodů zdržuje v cizině, sama o sobě neodůvodňuje závěr, že svědek nemůže být vyslechnut osobně před naším soudem pro nedosažitelnost a že jsou splněny podmínky pro přečtení jeho výpovědi podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. (srov. [rozhodnutí č. 47/1987-II. Sb. rozh. tr.](#)). Pokud lze podle vyhlášené mezinárodní smlouvy, již je Česká republika vázána, nebo i na bezesmluvním základě cestou dožádání předvolat takového svědka z ciziny, je zákonná podmínka nedosažitelnosti splněna, až když je zřejmé, že se svědek dobrovolně nedostaví na předvolání k výslechu do České republiky (srov. [rozhodnutí č. 13/1995 Sb. rozh. tr.](#)), avšak ani tehdy nemůže soud pominout zásady spravedlivého procesu, protože musí zvažovat dopad a význam takové výpovědi na výsledek celého řízení a zvážit zejména to, zda obviněný, resp. jeho obhájce, měl v některém stadiu trestního řízení možnost svědka vyslechnout. Zdržuje-li se svědek v cizím státě, je třeba využít některých institutů právního styku s cizinou podle zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů, jenž nabyl účinnosti od 1. 1. 2014 (před tímto datem se tento postup řídil ustanoveními § 375 a násl. tr. ř.), nebo podle příslušné mezinárodní smlouvy, která má přednost před zákonem. V případě, když byl svědek, který je cizím státním občanem a má trvalý pobyt v cizině nebo se z jiných důvodů zdržuje v cizině, vyslechnut v řízení vedeném v cizině příslušným orgánem cizího státu, a později došlo k převzetí trestního stíhání z ciziny, a v hlavním líčení v České republice by jinak přicházel v úvahu osobní výslech svědka, a jestliže je zřejmé, že se taková osoba na předvolání k výslechu k hlavnímu líčení do České republiky dobrovolně nedostaví, lze přečíst protokol o jeho výpovědi, i když nebyl porízen podle našeho trestního řádu, ale podle cizozemských předpisů (srov. [rozhodnutí č. 29/1983 Sb. rozh. tr.](#)).

17. Místo výslechu svědka, který je cizím státním občanem a má trvalý pobyt v cizině a byl vyslechnut v cizím státě způsobem upraveným v jeho právním řádu, jehož výpověď je jediným nebo rozhodujícím usvědčujícím důkazem, lze v hlavním líčení číst protokol o jeho výpovědi za podmínek § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. v zásadě jen tehdy, jestliže obviněnému nebo obhájci byla v průběhu trestního řízení alespoň jednou dána možnost, aby mohl tomuto svědkovi klást otázky, a to buď v okamžiku jeho výpovědi, nebo v pozdějším stadiu. Nerespektování tohoto požadavku může způsobit, že výpověď takového svědka bude v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy a že protokol o ní nebude možné použít jako důkaz o vině obviněného. Pro úplnost lze dodat, že zjistí-li soud tuto vadu při předběžném projednání obžaloby, může být důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř.

18. Jestliže obviněný nemá obhájce a nebyla mu dána možnost, aby se zúčastnil výslechu svědka (popř. i spoluobviněného) konaného v cizině, tzn. o výslechu takového svědka nebyl ani vyrozuměn, pak protokol o takto opatřené výpovědi, byť je svědek pro svůj dlouhodobý pobyt v cizině i nadále pro soud nedosažitelný, nemůže být podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. přečten v hlavním líčení, pokud je důvodem toliko to, že se takový svědek nebo obviněný odmítají i přes opakovaná předvolání k soudu do České republiky dostavit.

19. Důvodem pro postup podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. nemůže být okolnost, že se svědek, žijící ve státě Rady Evropy, jenž obdržel předvolání soudu k hlavnímu líčení prostřednictvím tzv. červené mezinárodní doručky opakovaně mu zasílané, nedostavil, jestliže soud současně nepostupoval podle čl. 10 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a nepožádal dožádanou stranu o doručení předvolání svědka s upozorněním, že jeho osobní účast se považuje za zvláště důležitou,

ale především nevyužil možnosti výslechu svědka orgány cizího státu podle čl. 3 až 4 této úmluvy, a to i za přítomnosti obviněného.

20. Právo obviněného na to, aby měl ve smyslu podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy možnost klíčového svědka kontradiktorním způsobem vyslechnout, má přednost před principy rychlosti trestního řízení podle § 2 odst. 4 (věta druhá) tr. ř. Zajištění takového práva obviněného, a to i formou mezinárodní pomoci, je zejména výrazem uplatnění zásady podle § 2 odst. 4 (věta třetí), podle níž se trestní věci projednávají s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána; při provádění úkonů trestního řízení lze do těchto práv osob, jichž se takové úkony dotýkají, zasahovat jen v odůvodněných případech na základě zákona a v nezbytné míře pro zajištění účelu trestního řízení.

21. Nutnost umožnit obviněnému, který nemá obhájce, být přítomen výslechu takového svědka nebo spoluobviněného, je nezbytná především v případech, kdy jde o zásadní usvědčující důkaz, přestože zákon tuto podmínku pro postup podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. nestanoví (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2000, sp. zn. [3 Tz 106/2000](#), uveřejněný pod č. 54/2001 Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2012, sp. zn. [6 Tdo 1096/2012](#), a nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2003, sp. zn. [IV. ÚS 558/02](#), nebo ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. [II. ÚS 662/01](#)).

22. Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně, přestože se nejprve snažil opakovanými předvolávanými obou klíčových svědků jejich osobní výslech při hlavním líčení zajistit, po jejich marném třetím předvolání zřejmě již rezignoval na svůj požadavek je vyslechnout a volil postup podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. Tento postup však v daném případě znamená porušení principů spravedlivého procesu, jak bylo výše rozvedeno, protože obviněný tím byl zbaven práva uvedené svědky, kteří jej usvědčují, vyslechnout a klást jim otázky, což je v rozporu se všemi výše uvedenými principy a zásadami vycházejícími jak z naznačené judikatury Evropského soudu pro lidská práva, tak i Ústavního soudu dokládajícími striktní požadavky na zajištění článku 6 odst. 1, odst. 3 písm. d) Úmluvy.

23. Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného důvodným, a proto podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2014, sp. zn. 6 To 312/2014, a rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 15. 7. 2014, sp. zn. 81 T 182/2013, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.